

דף רעד/ב	
פרשת שופטים	
רע"מ	
שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך אשר יי' אלהיך נותן לך וגו' בפקודא דא מני שופטים ¹ ושוטרים ועוד כי אלהים שופט ² (תהלים נו) ³ כי י' (מ' מנייה) ⁴ יו"ד דחושבניה כ' כתר ⁶ הכא כי אלהים שופט זה ישפיל ה"א ה"א וזה ירים דא ו' ו'	שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך אשר ה' אלהיך נתן לך וגו' במצוה זו למנות שופטים ושוטרים ועוד כי אלהים שופט כי י' (מ' ממנו) יו"ד שחשבונו כ' אחר כאן כי אלהים שופט זה ישפיל ה"א ה"א וזה ירים זה ו' ו'.
פקודא כתר דא לדון בסייף לדון בחנק לדון בדין סקילה לדון בדין שריפה לדון בסייף	מצוה אחר זו לדון בסייף לדון בחנק לדון בדין סקילה לדון בדין שרפה לדון בסייף למי לסמאל זהו שכתוב כי

¹ אמר לשון כי מלת שופטים אם הוא מלא שופטים גימ' תנ"ה בסוד ג' אה"ה שבבינה הרי ששופטים בבינה כנזכר. ושוטרים כתיב חסר ע"ה כמנין קס"ת הסופר שהוא גימ' ב' מיני פ"ר דינים שבמלכות א' מצדה וא' מצד הבינה המשפעת בה פ"ר דינים הרי שופטים בבינה ושוטרים במלכות. עוד יש בזה פרפרת שופטים ושוטרים הבינה נקר' ימא רבא ובפסוק נקראת מ"י ומלכות נקראת ים סוף סופא דכולא דרגין ודי בזה. מו' מאיר פאפרו"ש. שם י' רישא דחרבא וכו'. דע כי יש באבא שם ע"ב כזה במצחו יו"ד בב' צדדין ה"י ה"ו והו"ו בגופו. והנה הז"א משיג השפע מאבא להרוג ולגרש הדינים מן הכלים שלו ואז גם הז"א מצטייר בשם והוא הנקרא אז חרב וזהו י' רישא דחרבא (זהר הרקיע).

² ביאור הענין כי בתחלה אמר שהמצוה הזאת היא כנגד השופטים והשוטרים דהיינו הבינה השופטת בסוד המלך המשפט הנאמר בי' ימי תשובה ושוטרים מצד המלכות כי היא כל קרבא דמלכא בידהא אתמסרו והיא בת שבע האם המייסרת את הלבן שישוב. והרמז בזה שופטים מיעוט רבים שנים שהם בינה ותבונה ושוטרים מיעוט רבים שנים שהם לאה ורחל. והנה נודע שבינה ומלכות נק' אלה"ם ועל זה הוא אומר אלה"ם שופט זה ישפיל דהיינו מסטרא דשוטר בסוד כוכב שבתא"י שהוא כוכב ז' מז' כוכבי לכת כנגד בת שבע והוא מורה על השפלות וכתוב (ישעיה נז טו) אני אשכון את דכה ושפל רוח וזה ירים מסטרא דשופט בסוד מרום וקדוש שהוא הבינה כנודע שאפי' לאה נק' כן מצד שיש לה שייכות עם מלכות בינה. עוד רצה לבאר הענין ואמר ועוד כמו ד"א שכל הד' אותיות של שם הם שופטים ושוטרים דהיינו ב' שופטים הם הדכורים ז"א (משלי כט ד) מלך במשפט יעמיד ארץ ואבא עלאה דעליה אתמר (תהילים פא ה) חוק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב והב' נוקב' ב' הה"ן ב' שוטרים כי השוטר עושה מה שהשופט אומר (תהילים קד כד) כולם בחכמה עשית בבינה ביאר מוריניו זלה"ה כי החכמה אומר והבינה עושה וכן הז"א אומר והנוק' עוש' בסוד (איוב כ כז) יגלו השמים עונו וארץ מתקוממה לו כנז' בתיקונים ורמז זה בפ' ואמר כ"י י' מיניה יוד דחושבניה כ'. ר"ל מלת כ"י עולה ל' והוא רומז על אבא יו"ד בשם שבפשוטו עולה עשר ובמילוי יו"ד עולה כ' הרי כ"י ואח"כ נרמזו אמא וברתא כחדא בסוד (רות א יט) ותלכנה שתיהן כי לעשות הדינים צריכה הנוק' לקבל ה"ג מאמא עלאה ולכן הולכות יחדיו אמא וברתא לכן אלה"ם שופט זה ישפיל זה גימ' ה"א ה"א היינו ב' הה"ן נוקבין וזה ירים היינו ואו דאבא גימ' ז"ה ע"ה ואם הוא חסר א' פשוטה ו"ו בסוד י"ב גבולי שכינתא והבן מתיקות דבריהם דמ"ש שחכמה שופטת אינה אלא ע"י הבינה וז"ש כי שופט בינה כ"י דהיינו יו"ד אלה"ם שופט היינו בחי' הבינה הדבוק בו בסוד הבן בחכמה היא השופטת ואמר שהוכרח לזה שזה אמת (זהר הרקיע).

³ נראה שכיון למה שאמרו רז"ל שהמשפט לאלהים הוא ומרוב אהבתו את עמו הפקיד ונתן הדין בידם, וז"ש בפקודא דא מני וכו' ירצה ראה פלא זה שבמצוה זו שצוה את ישראל בה מנה הקב"ה שופטים ושופטים שיהיו הם ממלאים מקומן ית' מה שלא עשה כן לכל גוי דא"פ שמצוים על הדינים מפשטים לא ידעום ואין דיניהם דין (רמ"ז).

⁴ נמחק בזכך אמת, ובמנטובל' י' נמחק, וגורס את המוסגר. מיניה (יהל אור).

⁵ ר"ל הפסוק כי אלקים שופט כו' ע"ש יה"ה וכן מפרש לקמן הב"ד וד' מיתות הכל בשם הו"ה ואמר שתיבת כי הוא יו"ד של השם יו"ד של כי הוא י' פשוטה וכ"ף של כי הוא יו"ד מליאה זה גימ' י"ב הן ב' הה"ן במילוי א' וזה ו' הוא ו' פשוטה ז"ה של וז"ה הוא ו"ו מליאה והוא מלוי אלפין בלא אל"ף של וא"ו שהוא גי' דם כידוע בסוף דמים טהורים שאל"ף דאה"ה משלמת אדם מילוי מ"ה (יהל אור).

⁶ לךך אמת, וזכפ"מ איתא "בתר".

למאן לסמאל הה"ד כי רותה בשמים חרבי הנה על אדום ⁷ תרד	רותה בשמים חרבי הנה על אדום תרד.
חרב דקב"ה י' רישא דחרבא ⁸ ו' גופא דחרבא ה"א ה"א ⁹ תרין פיפיות דילה צדק צדק תרדוף חתכין ¹⁰ תרין דינין דינא ¹¹ מפי ב"ד דלעילא ¹² ודינא מפי ב"ד דלתתא ¹³ ומהכא אשתמודע אין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שנתן לו רשות מלמעלה ¹⁴	חרב של הקדוש ברוך הוא י' ראש החרב ו' גוף החרב ה"א ה"א שתי פיפיות שלה צדק צדק תרדוף חותכים שני דינים דין מפי בית דין שלמעלה ודין מפי בית דין של מטה ומכאן נודע (חולין ז ע"ב) אין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שנתנת לו רשות מלמעלה.
נרתקא דחרבא אדניי תמן אשתכח דינא ¹⁵ בק"ש ¹⁶ יהו"ה חרבא דקב"ה עלה אתמר רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם ¹⁷ בצדיק ¹⁸ חי עלמין כליל חיי ברכאן דביה אדניי שפתי תפתח ¹⁹ ופי ביה עאל חרבא בנרתיקה וחמת המלך שככה ²⁰ ומתחברין תרין שמהן יאהדונהי	נרתיק של החרב אדניי שם נמצא דין בקריאת שמע יהו"ה חרב של הקדוש ברוך הוא עליה נאמר רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם בצדיק חי העולמים כולל חיי ברכות שבו אדני שפתי תפתח ופי בו נכנסת החרב בנרתיקה וחמת המלך שככה ומתחברים שני שמות יאהדונהי.
לדון בחנק זרקא תמן קו ²¹ י' כריכא ביה וקו ו' דאתפשטא מניה ביה תפים לסמאל וישאוהו	לדון בחנק זרקא שם קו י' כרוכה בו וקו ו' שמתפשטת ממנה בו תופס לסמאל וישאוהו במוט בשנים מהו מוט של אותו רשע אדם שהוא יר"ד ה"א וא"ו ה"א מ"ה וארבע אותיות יהו"ה הרי ארבעים ותשע כחשבון

⁷ שהוא ס"מ שרו של אדום (עי' זהר ח"א קע ע"א) (יהל אור).
⁸ היינו ז"א הנקרא חרב רישא דילי' עיקר מוחין נעשה מסטרא דאבא כנזכר בביאור מורינו זלה"ה על פ' תרומה דף רס"ו ע"ב כי אמאי איקרי נ"ר. והנה הז"א הוא הנקרא משפט ועיקר משפט שם בסוד (תהילים פט טו) צדק ומשפט מכון כסאך מאז דהיינו זעיר אנפין משפט ונוקבא צדק. והנה הב' ההין שהם בינה ומלכות תרין פיפיות דילה כי על ידם נגמר ונעשה הדין כי בינה נקראת בי דינא עלאה ונוקבא נקראת בי דינא תתאה ומשם נחתך ונגמר הדין. ענין למה נקרא פיות יובן בענין ציור ההין כי כל ה' יש לה ג' ציורין ד"י ד"ו ג' וו"ן שהם גימ' מ"ב. והנה כל ה' מוציאה ה' אחרת וב' ההין בציור זה עולה פ"ד וע"ה פ"ה. והנה בכאן יש ב' ההין שהם בינה ומלכות הרי חרב פיפיות וז"ש (דברים טז כ) צדק צדק היינו ה' בינה ורחל ה' צדק תתאה וז"ש חתיכין ב' דינין עוד יש בזה פיפיות פי' נאה (זהר הרקיע).
⁹ ה"א ה"א נמחק בגר"ל ובמקומו איתא ה' ה'.
¹⁰ לרך אמת, ובמנטובא איתא חתיכין.
¹¹ לרך אמת, ובמנטומא נמחק.
¹² בינה (יהל אור).
¹³ מלכות כידוע, והן ב' ההי"ן ובשניהן פי כמ"ש מפי ב, ב, כו' הרי פיפיות (יהל אור).
¹⁴ ר"ל מלמטה הוא נוק' ב"ד שלמטה שמכריזין מלמעלה הוא ב"ד שלמעלה ר"ל שאין ב"ד של מטה פוסקין עד שנגמר בב"ד שלמעלה וזהו צדק צדק ב' ב"ד הנ"ל (יהל אור).
¹⁵ ר"ל דינא אותיות אדניי (יהל אור).
¹⁶ ר"ל ק"ש הוא בת"ת שמע ישראל ישראל סבא ותפלה במלכות אדניי שפתי וכו' וחרבא הוא הו"ה ת"ת ונרתק אדניי כנ"ל (יהל אור).
¹⁷ שאמרו בגמ' שקאי על ק"ש וכתבי וחרב וכו' ואמרו בגמרא כל הקורא ק"ש כו' כאלו אוזז חרב של שתי פיות כו' (יהל אור).
¹⁸ והוא כלול מלכות כידוע (יהל אור).
¹⁹ מביא ראייה שהוא נרתק אדניי שמתחיל באדניי ונאמר ופי שהוא מלכות פי ב"ד שלמטה (יהל אור).
²⁰ שכבר נשחט בק"ש כמ"ש בהקדמת תיקו"ז שבק"ש של שחרית נשחט (יהל אור).
²¹ ידוע שהטעמים הם מאני קרבא, והזרקא הוא חנק. קו של הזרקא הוא החוט, ויר"ד שעל הקו בעיגול, כמין כריכה הוא הכרוך סביב הצואר כעין יר"ד, ושאר החבל היוצא ונשאר מהכריכה, הוא שקבוע בו הכריכה ותפיס בו. והן יר"ד וא"ו של השם כמ"ש לקמן (יהל אור).

<p>במוט²² בשנים²³ מאי מוט²⁵²⁴ דההוא רשע אדם דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א מ"ה וד' אתוון יהו"ה הרי תשעה וארבעים כחושבן תשעה וארבעים אתוון דאינון בשית תיבין²⁶ דיהודא עלאה ובשית תיבין דיהודא תתאה דאינון ו' ו²⁷ והאי הוא וישאווהו במוט בשנים בפרודא מנייהו בלא א' באמצע ו'ו דלית יהודא לסטרא אחרא אלא וישאווהו במוט בשנים סמאל ובת זוגיה עולם הנפרדים</p>	<p>תשע וארבעים אותיות שהן בשש תיבות של היחוד העליון ובשש תיבות של היחוד התחתון שהן אותיות ו' ו' וזהו וישאווהו במוט בשנים בנפרד מהם בלי א' באמצע ו'ו שאין יחוד לצד האחר אלא וישאווהו במוט בשנים סמאל ובת זוגו עולם הנפרדים.</p>
<p>בחבל דיהנק בה אחידן ה"א ה"א בה' אצבעאן דיד ימינא ובה' דיד שמאלא ו' חבל²⁸ י' הניקא דלהון שמא דיהו"ה מיתה לסמאל ונחש וחיים לישראל ובג"ד ראו עתה כי אנ"י אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית לאלהים אחרים בשמי ולכל דלא הימנו כי ואחיה לאינון דהימנין ונטרין פקודין דילי</p>	<p>בחבל שיחנק בה אחוזות ה"א ה"א בחמש אצבעות של יד ימין ובחמש של יד שמאל ו' החבל י' החניקה שלהם שם יהו"ה מיתה לסמאל והנחש וחיים לישראל ומשום זה ראו עתה כי אנ"י אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית לאלהים אחרים בשמי ולכל שלא האמינו בו ואחיה לאלו שמאמינים ושומרים מצוות שלי.</p>
<p>לדון בסקילה לסמאל באבן דאיהו יו"ד זריק לה (צדיק) לגביה בחמש אצבעאן דאינון ה' ובקנה דדרועא דאיהו ו' ובכתף דתמן ה' וזריק לה לגביה מחשבה דאיהו שמא מפרש יו"ד ה"א וא"ו ה"א</p>	<p>לדון בסקילה לסמאל באבן שהיא י' זורק לה (צדיק) אצלה בחמש אצבעות שהם ה' ובקנה של הזרוע שהוא ו' ובכתף ששם ה' וזורק אותה אל המחשבה שהוא שם המפורש יו"ד ה"א וא"ו ה"א.</p>
<p>לדון בשרפה לסמאל עצים לאדלקא בהון נורא זכאה איהו גופא דאיהו עץ ואברים דיליה עצים לאוקרא בהון אשא דאיהו נר מצוה בכל אבר לאוקרא לסמאל בשכינתא עלאה²⁹ בעץ דאיהו תפארת ובכל עצים דאחידן ביה³⁰ דבזמנא דאש של גבוה נחית הוה על גבי עצים דקרנא והזר הקרב יומת דאתוקד ביה הה"ד והאש על המזבח תוקד בו (ויקרא ו ב) זכאה איהו מאן דאחיד באילנא</p>	<p>לדון בשרפה לסמאל עצים להדליק בהם אש אשריו הגוף שהוא עץ ואברים שלו עצים להדליק בהם אש שהוא נר מצוה בכל אבר להבעיר את סמאל בשכינה העליונה בעץ שהוא תפארת ובכל עצים שאחוזים בו שבזמן שאש של גבוה היה יורד על גבי העצים של הקרבן והזר הקרב יומת שנשרף בו זהו שכתוב והאש על המזבח תוקד בו אשריו מי שאחוז באילן החיים בגופו באברים שלו נר</p>

²² שנשאווהו לס"מ במוט, שהוא כעין חבל לחנק אותו (יהל אור).

²³ כמ"ש בפירודא לס"ם ונוק' (יהל אור).

²⁴ מט (יהל אור).

²⁵ וה"פ מ"ט דההוא רשע שהוא מט בו, שאצל צדיק נאמר {תהלים נה, כג} לא יתן לעולם מוט לצדיק, אבל ההוא רשע מט. והן במ"ט שערים דבינה כמש"ו, שהן מילוי הו"ה וד' אותיות הו"ה הפשוטה (יהל אור).

²⁶ שמע ישראל בשכמל"ו (יהל אור).

²⁷ בלא א' באמצע כמש"ל בפ' כי אלקים שופט, שהוא"ו הוא בלא א', כזה ו"ו, גי' דם, הריגה לו (יהל אור).

²⁸ מפרש והולך כל השם (יהל אור).

²⁹ שהיא אש שלגבוה (יהל אור).

³⁰ אחידן ביה - ר"ל בחבל אוחזין בו שני ידים (יהל אור).

הן ה' ספירות ח"ג נה"י (יהל אור).

<p>דחיי בנופיה³¹ באברים דיליה נר כל ענפא וענפא נר מצוה ברמ"ח פקודין דיליה</p>	<p>כל ענף וענף נר מצוה במאתים וארבעים ושמונה מצוות שלו.</p>
<p>כד אחידן ביה תרווייהו יתקיים וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אוכל וסמאל ונחש וכל ממנן דיליה דאינון קוצין³² אתוקדו וענפין דסנה ואיבא דיליה ועלין דיליה לא אתוקדו דא אחזי ליה קב"ה</p>	<p>כאשר אחוזים בו שניהם יתקיים וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אוכל וסמאל והנחש וכל הממונים שלו שהם קוצים נשרפו והענפים של הסנה והפרי שלו והעלים שלו לא נשרפו זה הראה לו הקדוש ברוך הוא.</p>
<p>אמר בוצינא קדישא ודאי ישראל אינון עצים יבשים באורייתא בנין דאחידו באש דהדיוט לאו אינון כדקא חזי למעבד בהון ניסא מיד דאנת נחיתת עלייהו באורייתא בנינך נחת עלייהו אילנא דחיי ומצוה דאיהו נר יי' ואחידת בהון ויהון חייז ואומין עכו"ם דעלמא אתוקדן בההוא נר והאי איהו דאמר נביא ואתה אל תירא³³ עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אחד אני וגו' (ארבעים יכנו גו' ר"פ ב)</p>	<p>אמר הנר הקדוש ודאי ישראל הם עצים יבשים בתורה משום שאחוזים באש של הדיוט אינם כמו שראוי לעשות להם נס מיד שאתה יורד עליהם בתורה בגללך ירד עליהם עץ החיים ומצוה שהיא נר ה' ואוחזת בהם ויהיו חיים ואומות עובדי כוכבים ומזלות של העולם נשרפים באותו נר וזהו שאמר הנביא ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתך אני וגו'.</p>
<p>ערה/א</p>	
<p>לא יקום עד אחד באיש לכל עון וגו' על פי שני עדים או על פי שלשה³⁴ עדים יקום דבר פקודא דא³⁵ להעיד עדות בב"ד דלא יפסיד חבריה ממונא בניניה אי אית ליה עדות בהדיה ולית סהדותא פחות מתריין³⁶ הה"ד על</p>	<p>לא יקום עד אחד באיש לכל עון וגו' על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר מצוה זו להעיד עדות בבית דין שלא יפסיד חבריו ממון בגללו אם יש לו עדות עמו ואין עדות פחות משנים זהו שכתוב על פי שנים עדים</p>

³¹ ר"ל שהגוף הוא עץ החיים ת"ת, ואש של גבוה אוחזת בו שכינה עילאה, ואיברים שלו הן גרות, ואש שלמטה, שהן גרות של השכינה תתאה, שהיא נק' נר ה', שרמ"ח איברים עם קוב"ה ושכינתיה גימ' נ"ר. וז"ש כד אחידן בי' תרווייהו כו': יתקיים והנה כו'. שאין הגוף שלו נשרף (יהל אור).

³² ר"ל מ"ש הסנה איננו אוכל היינו העלין והפירות, שהן גוף ונשמתא של האדם, אבל הסנה עצמו שהוא ס"ם נשרף, והזר הקרב יומת (יהל אור).

³³ סיפא דקרא כי תלך במו אש לא תכוה (יהל אור).

³⁴ ת"ת וצדיק ומל' כנ"ל (יהל אור). (מקומו??)

³⁵ לא יקום עד וגו' פקודא דא וכו', נראה דדייק מדפתח באיסור דלא יקום, וחזר וסיים יקום דבר, משמע שהוא ציווי מאתו יתברך שיקום אותו הדבר, ומזה נשמע החיוב על העדים, שאם לא כן הול"ל לא יקום עד אחד וגו', שממנו נדע שעד אחד לא יקום אבל שנים יקומו, אלא ודאי מדאיכפל קרא למכתב על פי שני עדים יקום דבר, שמע מינה דלמצוה נכתב (רמ"ז).

³⁶ פי' שידוע שכל עצמות השפע המקיים העולם הוא המושפע מהדעת וה"ס חו"ג, ולכן בעדו"ת שהם אותיות דער"ת צריכים שנים, ואנן קיימא לן קלט) דעת גניז בפומא דמלכא, באופן שיחוד החו"ג בפה ה"ס ההבלים, וידועע מסוד רוחא ברוחא שהם ד' הבלים, אחד של הזכר עצמו ושני מה שמשפיע בנקבה, וכן מן הנוק' אחד שלה ושני מה שמשפיעה בזכר. והנה חו"ג של הפה הם שורש ומציאות ז'ין כנודע קמא), ולכן ע"ד גי' ב' פעמים הבל, ושני עדים הם הד' האמורים, אבל אם נאמר עד שר"ל שנים, סודו ב' ההבלים שהם העיקרים של הזכר ושל הנקבה, וכשנאמר עד אחד ר"ל הוא שני הבחינות של אחד מהם, פי' שלו ומה שמשפיע בחבירו, הא למדת ששני עדים רומזים לחו"ג, עדים צירוף דעים, וכמש"ה (איוב לז, טז) תמים דעים. ולפי ששניהם מתייחדים כנודע לכן אמר על פי ולא אמר על פיות. וז"ש הה"ד על פי, אמנם מפני שהם שני מיני אורות לכן כתוב שני עדים. וגם במ"ש תבין מ"ש רז"ל קמב) כל מקום שנאמר עד הרי כאן שנים חוץ ממקום שפירט הכתוב עד אחד, וזה למדוהו מפסוק (יט, טו) לא יקום עד אחד, וכדפי' רש"י. והסוד שפעמים קוראים שנים על שום חילוק האורות, ופעמים קוראו עד וכמש"ה (במדבר ה, יג) ועד אין בה, וזה בבחינת יחודם, ולכן הזכיר בכאן בסוף פסוק לא יקום עד אחד. ומ"ש או על פי שלשה, מובן במ"ש בכוונת יום הכפורים (מג) שיש בחינה אמצעית בין חו"ג והוא בסוד ת"ת (רמ"ז).

<p>פי שנים עדים וגו' יקום דבר לא יקום על פי עד אחד ובג"ד אוקמוה³⁷ מארי מתני' מי מעיד על האדם קירות ביתו ולא עוד אלא אנשי ביתו מעידין עליו מאי קירות ביתו אינון קירות לבו ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ואוקמוה רבנן מלמד שהתפלל חזקיהו מקירות לבו</p>	<p>וגו' יקום דבר לא יקום על פי עד אחד ומשום זה בארוהו בעלי המשנה מי מעיד על האדם קירות ביתו ולא עוד אלא אנשי ביתו מעידין עליו מהם קירות ביתו אלו קירות לבו ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ובארוהו רבותינו מלמד שהתפלל חזקיהו מקירות לבו.</p>
<p>אנשי ביתו אינון רמ"ח³⁸ אברים דיליה דהכי אוקמוה מארי מתניתין רשע עונותיו חקוקים על עצמותיו והכי צדיק זכויותיו חקוקים לו על עצמותיו ובג"כ אמר דוד כל עצמותי תאמרנה ובנינה אתמר ומי מעידין על האדם קורות ביתו גרמין בנויין על מוהא דאיהו מיא ועלייהו קא רמיז המקרה במים עליותיו המקרה לשון קירות</p>	<p>אנשי ביתו אלו מאתים ארבעים ושמונה אברים שלו שכך בארו בעלי המשנה רשע עונותיו חקוקים על עצמותיו וכך צדיק זכויותיו חקוקים לו על עצמותיו ומשום זה אמר דוד כל עצמותי תאמרנה ובגללו נאמר ומי מעידין על האדם קורות ביתו עצמות בנויות על המח שהוא מים ועליהם הוא רומז המקרה במים עליותיו המקרה לשון קירות.</p>
<p>ואמאי בגרמין יתיר מבשרא וגידין ומשכא בגין דגרמין אינון חורין וכתיבא אוכמא לא אשתמודעא אלא מגו חורו כגוונא דאורייתא</p>	<p>ומדוע בעצמות יותר מבשר וגידים ועור משום שעצמות הן לבנות וכתיבה שחורה לא נודעת אלא מתוך לבן כדוגמת התורה שהיא לבנה מבפנים ושחורה מבחוץ שחור ולבן</p>

³⁷ ובג"ד אוקמוה וכו', ירצה מפני שאין העדות מתקיימת בפחות משנים לכך אוקמוה, שכן הוא בפני הדיין העליון שמעיין (נ"א שמעיד) קורות ביתו. ומפרש שהם קירות לבו, ומייתי ליה מדחזקיה דכתיב ביה אל הקיר, שפשוטו קיר הבית. ואוקמוה רבנן וכו', איתא בירושלמי (קמד), ורבנן אמרי בקירות לבו נשא עיניו, (ירמיה ד, יט) מעי מעי אוחילה קירות לבי הומה לי, אמר לפניו רבש"ע חזרתי על רמ"ח איברים [שנתת בי] ולא מצאתי שהכעסתיך באחד מהם, ע"כ. ונמצא שמפרש קיר הבית על קירות הלב. אבל איכא למידק שבפסוק אומר קיר אחד והם ז"ל מפרשים קירות שנים. ועוד מה ענין קירות הלב עם רמ"ח איברים. וכל שכן דאיך אמר שלא חטא באחד מאיבריו והלא לא קיים פריה ורביה (קמה), ופגם באיברי ההולדה אבל צריך להקדים מ"ש (רז"ל בכל מקום ו) בזוהר (קמו) שיש ללב שני חללים, בימיני יש רוח ובשמאלי יש דם, ובהם מושב שני היצרים. ואלו הם שני בתין שבלב. ואמנם הצדיקים אין להם אלא לב (אחד) שהוא בית אחד, וזה מפני שעולים למדרגה שנאמר (תהלים קט, כב), ולבי חלל בקרבי, שר"ל שמזככים החלל שבו הדם עד שיהיה רוח וזן, ובזה נמצא שהוא כאילו הורסים הקיר האמצעי שבין שני הבתים. וידוע ששני הכוחות מתפשטים בכל איברי הגוף, ומה גם שהלב הוא הנוצר תחילה (קמז) וממנו מסתעפים כל האיברים. והנה חזקיהו ע"ה שהיה צדיק גמור עם פניו אל הקיר ההוא המפסיק ומצא שהיה הכל חלל, ולכן אמר שהלך לפניו בלבב שלם, פי' שהכניע יצה"ר בשלימות, ואעפ"י שלא קיים פריה ורביה היתה כוונתו לשמים וכדרז"ל (קמח), ולכן ממה שנשא עיניו בקירות לבו ומצא שכל לבו לשמים, משם גמר אומר שיוכל לומר באמונה שלא חטא, ואם חטא בפריה ורביה היתה שגגה לפי שכלו. ומעתה נפרש מאמרנו בכאן ששני קירות לבו של אדם הם שני היצרים, פי' כשהם חלוקים לשנים שהוא אות שלא הכניע את יצה"ר, אז הם מעידים נגדו. ולפי הסוד איתא בספר אדם ישר (קמט) ששני היצרים הם שני המלאכים הנמשכים מחו"ג, והם ממש שני עדים נמשכים מהדעת. ובמ"ש נראה ליישב שני פסוקים הנראים סותרים זה את זה, והם פסוק (תהלים צא, יא) כי מלאכיו יצוה לך, ופסוק (שם לד, ח) חונה מלאך ה', וכמו שהוקשה לזוהר פרשת וישלח (קסו, א) עי"ש. אבל בענייננו נאמר כי בתחילה כשנשלחים שני המלאכים הנזכרים לעולם עם האדם הם שנים חלוקים, אבל הצדיקים זוכים שיהיה הכל חלל אחד, ואז הוא מלאך אחד של יראי ה' (רמ"ז).

³⁸ והוא על דרך מש"ה (קהלת ט, יד) עיר קטנה ואנשים בה מעט, שפי' (קנ) על האיברים. ואל תתמה שיקראו בשם אנשים, מפני שיש כמה וכמה איברים שהם בסוד פרצוף, דהיינו ג' שלישים בסוד חב"ד חג"ת נה"י, דרך משל הזרועות והשוקיים וגם האצבעות. וענין חקיקה זו הוא, שברשעים נפגמו איבריהם ובצדיקים הם מתוקנים כל אחד כמו שצריך. וגם עדות זו נרמזה בפסוק (יז, ו) על פי שנים עדים, כי עדי"ם בגי' קכ"ד וב"פ קכ"ד היינו רמ"ח, והיינו שני עדים. וקשר אומרו דהכי אוקמוה וכו', בואר במאי דקילין שכל אחד מרמ"ח איברים (רמ"ז).

<p>דאיהי חוורו מלגנאו³⁹ אוכם מלבר אוכם וחווור חשך ואור⁴⁰ ואית חשך תכלת ואתמר ביה גס חשך לא יחשיך ממך ותכלת אוכם איהו נוקבא לגבי חווורו</p>	<p>חשך ואור ויש חשך תכלת ונאמר בו גם חושך לא יחשיך ממך ותכלת שחור היא נקבה לגבי הלבן.</p>
<p>ולא עוד אלא דנופא על גרמין עתיד למיקם ובג"ד זכווי וחובוי חקוקין על גרמין דיליה ואם יזכה יקום נופא על גרמין דיליה ואי לאו לא יקום ולא יהא תחיית המתים ולא עוד אלא תרין סהדין אינון על ב"ג עין רואה ואוזן שומעת וב"ד סופר ודן חובוי ולא עוד אלא שמשא סיהרא סהדין על ב"ג כמה דאוקמוה תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו מאי בכסה ביומא דסיהרא מתכסה ואמאי מתכסת בגין דכד מטי ראש השנה ייתי סמאל למתבע דינא לבנוי קמי קב"ה והוא יימא ליה דייתי סהדין והוא ייתי לשמשא עמיה אזל למייתי סיהרא והיא מתכסא באן אתר מתכסת אלא סליקת לההוא אתר דאתמר ביה במכוסה ממך אל תחקור לפייסא ליה על בנהא</p>	<p>ולא עוד אלא שהגוף על העצמות עתיד לעמוד ומשום זה זכויותיו וחובותיו חקוקות על העצמות שלו ואם יזכה יקום הגוף על העצמות שלו ואם לא לא יקום ולא יהיה תחיית המתים ולא עוד אלא שני עדים הם על האדם עין רואה ואוזן שומעת ובית דין סופר ודן חובותיו ולא עוד אלא שמש וירח מעידים על האדם כמו שבארוהו תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו מהו בכסה ביום שהלבנה מתכסה ומדוע מתכסית משום שכאשר מגיע ראש השנה מגיע סמאל"ל לתבוע דין לבניו לפני הקדוש ברוך הוא והוא⁴¹ אומר לו שיביא עדים והוא מביא לשמש עמו הולך להביא הלבנה והיא מתכסה באיזה מקום מתכסית אלא עולה למקום ההוא שנאמר בו במכוסה ממך אל תחקור לפייס לו על בניה.</p>
<p>והאי הוא דאמר קרא תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו לאתר דביה סליקת שכינתא דאתמר ביה ובמכוסה ממך אל תחקור וחובין באתכסייא תמן צריך למידן בינו לבין קונו וחובין דאתגלייא דעבד לון אתמר מכסה פשעיו לא יצליח דשכינתא מסטרא דכתר איהי עלמא דאתכסיא ואוקמוה מארי מתני דצריך ב"ג לחברא להו לההוא אתרא בההוא זמנא מטי זמנא דרחמי ואעבר דינא ובג"ד לחבריה אמר ליזכאה ליה בעדותיה אבל לרשע אין מזכין לו</p>	<p>וזהו שאמר הפסוק תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו למקום שבו עולה השכינה שנאמר בו ובמכוסה ממך אל תחקור וחטאים בכסוי שם צריך לדון בינו לבין קונו ועבירות בגלוי שעשה אותם נאמר מכסה פשעיו לא יצליח שהשכינה מצד הכתר היא עולם המכוסה ובארוה בעלי המשנה שצריך אדם לחבר אותה למקום ההוא בזמן ההוא מגיע זמן הרחמים ועובר הדין ומשום זה לחברו אמר לזכות אותו בעדותו אבל לרשע אין מזכין לו.</p>
<p>ועוד קב"ה ושכינתיה סהדין על ב"ג הה"ד העדותי בכס היום את השמים ואת הארץ את השמים והוא דאתמר ביה ואתה תשמע השמים ואת הארץ ההוא דאתמר בה והארץ הדום רגלי ועוד תרין סהדין עמודא דאמצעייתא וצדיק ואינון ע"ד מן שמ"ע אחד עד מן ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד על</p>	<p>ועוד הקדוש ברוך הוא ושכינתו מעידים על האדם זהו שכתוב העידותי בכס היום את השמים ואת הארץ את השמים אותו שנאמר בו ואתה תשמע השמים ואת הארץ אותו שנאמר בו והארץ הדום רגלי ועוד שני עדים העמוד האמצעי וצדיק והם אותיות ע"ד מ"שמע" אחד ע"ד מברוך שם</p>

³⁹ ר"ל ת"ת גוון חיוורו דאש, מל' גוון אוכם דאש, כמ"ש בזוהר שמות {כ ע"ב כא:}, כמ"ש {דברים רבה ג, יב} התורה כתובה לפניו באש שחורה כו' ע"ג אש לבנה (יהל אור).

⁴⁰ מל' ות"ת כידוע (יהל אור).

<p>פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת דא סמאל מת מעקרו וישאוהו במוט בשנים לא יומת על פי עד⁴² אחד דלא יהא ליה חולקא באל אחד</p>	<p>כבוד מלכותו לעולם ועד. על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת זה סמאל מת מעקרו וישאוהו במוט בשנים לא יומת על פי עד אחד שלא יהיה לו חלק באל אחד.</p>
<p>כי יקום עד חמס באיש וגו' ודרשו השופטים היטב וגו' ועשיתם לו כאשר זמם וגו' פקודא דא לדרוש ולחקור העדים בז' חקירות קודם דידין ליה בעונשא דמותא בשבע חקירות שבע לקבל שבעה אלה עיני יי' המה משופטים בכל הארץ בהון ויסרתי אתכם⁴³ אף אני שבע שבע.</p>	<p>כי יקום עד חמס באיש וגו' ודרשו השופטים היטב וגו' ועשיתם לו כאשר זמם וגו' מצוה זו לדרוש ולחקור העדים בשבע חקירות קדם שידון לו בעונש מיתה בשבע חקירות שבע כנגד שבעה אלה עיני ה' המה משופטים בכל הארץ בהם ויסרתי אתכם אף אני שבע.</p>
<p>פקודא בתר דא לעשות לעד זומם כאשר זמם לעשות לאחיו תרין סהדי שקרא דאינון סמאל ונחש אי ייתון לאסודא סהדותא דשקר על ישראל דטעו בין ו' לז'⁴⁴ דאינון אתוון זו והאי איהו עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו</p>	<p>מצוה אחר זו לעשות לעד זומם כאשר זמם לעשות לאחיו שני עדי שקר שהם סמאל ונחש אם יבואו להעיד עדות של שקר על ישראל שטעו בין שש לשבע שהם אותיות ז'ו וזהו עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו.</p>
<p>ולא יתייחד ו' עם ז' אלא בשרפת חמץ לז'⁴⁵ ואע"ג דמדאורייתא איהו עד סוף שית גזרו רבנן⁴⁶ אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין בתחלת שש ואולפי מארי⁴⁷ מתני' מסהדותא דשעתי דחמץ לסהדותא דבדיקות דסהדי דהווא דהרג את הנפש וכלא מפרש במתני' ויקיים בהון ארי כפתגמא דחשיבו מצראי למידן וכו' והאי איהו ועשיתם לו כאשר זמם</p>	<p>ולא יתייחד ו' עם ז' אלא בשרפת חמץ שבין שעה ששית לשביעית ואף על גב שמהתורה הוא עד סוף שש גזרו רבותינו אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין בתחלת שש ומלמדים בעלי המשנה מעדות של שעות החמץ לעדות של בדיקות העדים של אותו שהרג את הנפש והכל מפרש במשנה ויקיים בהם כי בדיבור שחשבו מצרים לדון וכו' וזהו ועשיתם לו כאשר זמם.</p>
<p>ערה/ב</p>	
<p>פקודא בתר דא לקבל בית דין הגדול עליהו בינה מסטרא דגדולה⁴⁸ אקרי אלהים בית דין</p>	<p>מצוה אחר זו לקבל בית דין הגדול עליהם בינה מצד הגדולה נקראת</p>

⁴² שע' בת"ת, ע' אנפין, כמ"ש { מדרש זוטא שה"ש פרשה א' הובא ברקאנטי פ' בהעלותך } ע' שמות יש להקב"ה. וד' צדיק, כמ"ש { סוף תיקון מ"ז } תפלה לעני כו' כידוע (יהל אור).

⁴³ עי' רצג ע"ב ואולי צ"ל כאן משוטטות שהוא הפסוק אשר בד"ה (לש"ו).

⁴⁴ ר"ל שהפרישו בין ו' יסוד, לז' מל', בת שבע. והן ז'ו של זומ"ם (יהל אור).

⁴⁵ שיבערו החמץ המפסיק ביניהם. והוא בסוף אלף הששי, קודם אלף השביעי (יהל אור).

⁴⁶ דתולין באלף החמישי, גלות הזה. ושורפין בתחילת שש, הוא בפורקנא בתרייתא שהתחיל הקץ מתחילת אלף הששי כידוע (יהל אור).

⁴⁷ פלוגתא דאביי ורבא בפ"ק דפסחים { יא ע"ב יב. } (יהל אור).

⁴⁸ איתא בספר אדם ישר קצנ"ג שאי' יוצאת בין דרועי דאבא שהם שב"א סג"ל, עיי"ש. ואמנם ידוע קצד) שעיקר שורשה הוא בגבורה דאבא, ולכן נקראת אלקים קצה). בית דין, ומצורף לזה תואר גדול, שמדת גדולתה ממתקתה וזהו בית דין הגדול. ועוד רב בדינוי ורב בזכווי, שכל הגבורות והחסדים מתייחסים לה, אפילו החו"ג דאבא נקראים על שמה, כי לא יתגלו אורות אבא בעצמותם באצילות כי אם בהתלבשותם באי'. והקדים רב בדינוי לרב בזכווי, מפני שעיקרה דינים. וכן באות א' של אלקים קודם השבא אל הסגול שהוא הממתק. וז"ס (שיה"ש ז, ג) אל יחסר המזג, שפסוק זה רומז לסנהדי גדולה כנזכר במדרש חזית קצו). וכבר ידעת שנקודת הטיבור הוא מסוד אי' כדאיתא באוצרות חיים קצז) דרוש תלת נקודין. ואומרו (שם) שרוך אגן הסהר, ה"ס טיבור דזועיר שממנו מאיר למלכות כשהיא קטנה הנקראת סהר קצח). והענין נלע"ד במ"ש בסה"כ קצט) שע' גדולה דשמע ה"ס ז' תחתונות דבינה שנכנסים בזעיר, אמנם מלכות אי' יוצאת חוץ לזעיר לתיקון לאה, ולכן אינה

<p>הגדול רב בדינוי ורב בזכווי כנוונא דאתמר שום תשים עליך מלך בפקודא⁴⁹ שום לעילא⁵⁰ תשים לתתא הכי לקבל עליה ב"ד רברבא אע"ג דקביל עליה ב"ד זעירא בית דין⁵¹ זעירא בית דין של שלשה מסטרא דשכינתא תתאה ב"ד רברבא מאלין סנהדרי גדולה⁵²</p>	<p>אלהים בין דין הגדול גדול בדינוי וגדול בזכויותיו כמו שנאמר שום תשים עליך מלך במצוה שום למעלה תשים למטה כך לקבל עליו בית דין הגדול אף על גב שקיבל עליו בית דין הקטן בין דין הקטן בית דין של שלשה מצד</p>
---	---

מגעת אי' אלא עד טבור זעיר, והיינו ו' מדות שלו וב' שלישים, כחב"ד ג"ג וב' שלישי ת"ת, וזהו סוד שם בינה שעולה ס"ז בסוד ו' מדות וב' שלישים. ואומרו שרר, ירצה הטבור המיוחד לך להאיר לך. ואפשר שנקרא אגן הסהר, שהוא חצי גורן עגולה ר), שהיא התחלת אור הסהר בחידושה, ששם סיום עטרת יסוד אי', ואיתא בסה"כ ק' ב' רא) שבראש חדש יש תוספת אור מלכות בינה שממנה מתחיל אור למלכות, וזהו אגן הסהר. ואמר אל יחסר המזג, היא המזגת הדין בחסדים, וזה בסוד א' דאלקים שנקודו שבא סגול כנז"ל, ועולה נ' כמנין מז"ג. ובזה יתבאר לך מ"ש במדרש חזית, המזג הוא המופלא שבסנהדרין, כי הוא הראש כמו אלף לאותיות, והוא פל"א צירוף אל"ף. ועוד ירמוז מז"ג לג' נקודות דשם אלקים סגול חולם חירק, שכולם רחמים ועולים מז"ג (רמ"ז).

⁴⁹ נראה שאמר כן למעט סברת האומרים שהוא רשות רב), לכן אמר בפקודא ור"ל שהיא מצוה גמורה וכדברי רז"ל רג), שלש מצוות נצטוו ישראל בכניסתם לארץ, למנות עליהם מלך וכו' (רמ"ז).
⁵⁰ שאין סברא לומר שום תשים הרבה פעמים כדרשינן רד) (כב, ז) שלח תשלח, ודוגמתו, והוא פשוט. והענין כי שני מלכיות הן רה), לאה המושרשת במלכות אי' ורחל מלכות עקרת הבית, ולפי שבחינת לאה אינה חסרה לעולם, שהיא סוד רז) קשר של תפילין, וגם שהיא מעלמא דאתכסייא רז), לכן נאמר שום, מן המקור שהוא תמידי וסתום (נ"א ותדירי). הכי לקבל וכו', כנזכר במינוי המלך שיש שתי מדרגות עליונה ותחתונה, כן הוא בדבר המשפט. ונלע"ד ששרש המלך והבית דין הם חלוקים, כי בחינות המלך הן בשרשי לאה ורחל שמושרשים בזעיר, ועיקרם בת"ת זעיר מקום סיום רגלי לאה הנכנסים בראש רחל רח), וכמו שרמז בעל ההושענות, דוד איש ידיד חתום בכתר מלכותך, אבל הסנהדרין ה"ס אור אי' המתפשט בזעיר כנז"ל בע' רבתי דשמע, והיינו סנהדרי גדולה, ועל כן נקראים רט) (במדבר טו, כד) עיני העדה, כי הם מסוד הע' (רמ"ז).

⁵¹ נראה שהוא סוד רי) תנ"ה דזעיר המאירים בכח"ב דמלכות מאור אי' שיש שם ע"י זעיר, ונקראים קטנים לעומת המלכות שהיא קטנה, וידוע ריא) מסוד החשבון שהאחדים הם במלכות והעשרות בזעיר, ולכן כחב"ד ג"ת שלו סודם ע' וכח"ב דמלכות הם ג'. ומ"ש אע"ג דקביל עליה בית דין זעירא, נראה לי שבא למעט שלא יעלה על דעת לומר שאין אנו צריכים להשתדל בתיקון זעיר הואיל שאין בו אחיזה לחיצונים, שגדול כח אורות אי' (בראשית ב, י) נהר יוצא מעדן, דלא פסיק ריב), ואם כן מעצמו הוא יתוקן, מה שאין כן ברחל שהיא במקום אורות הנגלים ושם עיקר אחיזה לחיצונים ריג), ולפי זה דיו לאדם שיפקח על תיקונה, לזה אמר שאינו כן, דאע"ג דקביל עליה בית דין זעירא מכל מקום צריך שיקבל בית דין רברבא (רמ"ז).

⁵² שנראה מיותר אלא שבא ליישב מה שקשה מאד בדבריו והוא למה לא הזכיר כלום מסנהדי קטנה שהם עשרים ושלשה כנודע ריד), לכן אמר שגם העשרים ושלשה נקראים רברבא לגבי הזעירא של שלשה, והם סוד שלישי הת"ת ושני מדות שלימות של נ"ה שבהם מתפשט אור אי' ממש, וז"ש שיש בית דין רברבא, שהוא מאלין סנהדי גדולה הנז"ל שסודם אורות אי'. ועוד "ל במ"ש האר"י זלה"ה כנזכר בערכי הכינויים שלי, שסנהדרי קטנה הם ממילוי דמילוי אה"ה דאלפין שהוא כ"ז אותיות, הסר מהם ד' של עיקר שם אה"ה וישארו כ"ג. והשתא דאתאן להכי נאמר שידוע רטו) שא"י נכנסת בזעיר בג' קוים שלה שהם ג' אה"ה, ולהיות שמילוי סתם דזעיר הוא באלפין ועולה קמ"ג, [ג"פ תכ"ט] ג' משפ"ט, ה"ס דינים דזעיר המתוקים. ואמנם ג' שמות אה"ה פשוטים עולים ס"ג, ועם כוללות ז' תחתונות דאי' הרי ע', ועם כוללות הכוללות הרי ע"א שהא' הוא כולל הכל, וכנגד ג' המילואים היו שלש שורות של כ"ג כדתנן במתניתין רטז), כנגד ג' הקוים, והם היו דוקא של כ"ג בבחינת סנהדי קטנה, ולפי שהכל מאי' לכן נקראים כולם בית דין רברבא. ובמה שכתבתי מבוארים דברי בוצינא קדישא, ואנת רברבא כל כלהו, שהע' הם ז' תחתונות דאי' והכולל הוא משה רבנו ע"ה שסודו ריז) בדעת הכולל כל הז'. וזהו (שמות יח, כב) כל הדבר הגדול, שהדעת הוא כולל גדול, ולכן ה'דבר הגדול יביאו אליך ר"ת צירוף שם אה"ה הה"א. והיינו סנהדי גדולה מסטרא דשכינתא עילאה, היא אי' וכנזכר, שאורות אי' בתוך זעיר ה"ס סנהדי גדולה. אבל סנהדרי קטנה וכו', הם אורות אי' שמאירים בחב"ד דזעיר מאור עצמה דבינה. ומ"ש אלו הם סנהדרי וכו', ירצה שנקראים גדולה וקטנה, על שם הנזכר בפסוק דבר גדול ודבר קטן, ולפי ששרשם באי' וברתא לכן נקראים בלשון נקבה על בתולת ישראל. רבנן, והאי איהו בתר נשואין, דאמר לא מצאתי לכתב בתולים. ולאו כל שם רע שקול, דמרגלים דאפיקו שום ביש על ארעא אתענשו בגינה ומיתו ולא זכו לה, ואתתא קרקע איהי בארעא, כמה דאוקמוה אסתר קרקע עולם היתה. ואי תימרן שום ביש עלה דאסתאבת באחשורוש, וזכתה לאתלבשא בה דרוחא דקדשא ה"ד (אסתר ה, א) ותלבש אסתר מלכות, הא אמר קב"ה (ישעיה מב, ח) אני יי' הוא שמי וכבודי לאחור לא אתן ותהלתי לפסילים. ורוחא דקדשא

	<p>השכינה התחתונה בין דין הגדול מאלו סנהדרין גדולה.</p>
<p>אמר בוצינא קדישא שבעים סנהדרי גדולה הו ואת רברבא על כלהו והיה כל הדבר הגדול יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם אלו (הם סנהדרי גדולה סנהדרי קטנה) סנהדרי גדולה מסטרא דשכינתא עלאה סנהדרי קטנה מסטרא דשכינתא תתאה</p>	<p>אמר הנר הקדוש שבעים היו סנהדריין גדולה ואתה הגדול על כולם והיה כל הדבר הגדול יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם אלו (הם סנהדריין גדולה סנהדריין קטנה) סנהדריין גדולה מצד השכינה העליונה סנהדריין קטנה מצד השכינה התחתונה.</p>

שכינתא הות, דאיהי שם דאתלבשת באסתר. אבל רבנן, ווי לאינן דאכלין תבן, תבל דאורייתא (חמור דאורייתא דאתחשיב ח'כם א) מ'ופלא ו'רב ר'בנן ב), ולא ידע בסתרי דאורייתא. אלא קלין וחמורין דאורייתא, קלין תבן דאורייתא, חומרא דאורייתא חטה חט ה', אילנא דטוב ורע. לית דרכא דמלכא ומטרוניתא למרכב על חמרא אלא על סוסון, הה"ד (חבקוק ג, ח) כי תרכב על סוסין מרכבותיך ישועה, דאין מזלזלין במלכותא למרכב מטרוניתא על חמרא, כ"ש מלכא לית דין אתר הדיוט עבד דארחיה למרכב על חמרא, ובג"ד כתיב ביה במשיח (זכריה ט, ט) עני (דף רע"ו ע"א) ורוכב על חמור. עני, איהו תמן בסימן ע'רובין נ'דה י'במות, ושאר מתניתין בכלל, ולא אתקרי תמן מלך עד דרכיב בסוסיא דיליה כנסת ישראל. קב"ה כד איהו לבר מאתריה לאו איהו מלך, וכד אתהדר לאתריה (שם יד, ט) והיה יי' למלך. והכי ישראל אתמר בהון כל ישראל בני מלכים, כגוונא דאבא אינן בנוי, לאו אינן בני מלכים עד דיהדרון לארעא דישראל. ואי תימא דהדיוט דא אף ע"ג דאיהו הדיוט לגבי מאריה ברכתא, עלה ג) אתמר אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך, והדיוט דא לגבי מלכא, עבד מטטרון. ואדם קדמא דלא נטר יקר דיהבו ליה, נחתו ליה למיכל עם חמריה ואמר אני וחמורי נאכל באבוס אחד. ויששכר בהאי חמרא זכה לאתקרי (בראשית מט, יד) יששכר חמור גרם. ורבנן מארי מתניתין, מטרוניתא אתמר בה (תהלים קג, יט) ומלכותו בכל משלה. בתר דאתלבשא באבוס אחד. ויששכר בהאי חמרא זכה לאתקרי (בראשית מט, יד) יששכר חמור גרם. ורבנן מארי מתניתין, מטרוניתא אתמר בה (תהלים קג, יט) ומלכותו בכל משלה. בתר דאתלבשא ביה אסתר ד) שליטת אסתר על אחשורוש ואומתיה, ואתמר בהו (אסתר ט, טז) והרוג בשונאיהם. ואי תימא דאתיחד עמה, אף על גב דהו בביתא חדא, ח"ו. אלא כגוונא דיוסף דאתמר ביה (בראשית לט, טז) ותנח בגדו אצלה, ולא לבושו אלא בגדו, לישנא דבוגדים בגדו. והכא סתרא רברבא, ובגין דא אסתר לישנא דסתראה (תהלים לב, ז) אתה סתר לי. שכינתא אסתירת לה מאחשורוש ויהיב ליה שידה באתרה, ואתהדרת איהי בדורעיה דמרדכי, ומרדכי דהוה ידע שמא מפרש ושבעין לשון, עבד כל דא בחכמתא. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, דאפילו בלא דא אית ליה לב"נ קודם דיתיחד עם אתתיה למללא עמה, בגין דשמא שידה אתחלפא באתתיה. ודא באתתא מאילנא דטוב ורע, אבל אם היא משכינתא לית לה שינוי, הה"ד (מלאכי ג, ו) אני יי' לא שנית. אני, דא שכינתא, ולית לה דחילו מכל סטרין אחרנין, הה"ד (ישעיה מ, יז) כל הגוים כאין נגדו. ובאתרא דשכינתא תמן כמה סגולות תמן. ובגין דאסתר שכינתא אתלבשת, בה חזיא הות למעבד עמה כמה סגולות (ס"א צומות ה), כגוונא דשרה קב"ה נטיר לה, בגין שכינתא דהות עמה נטיר לה מפרעה, ואפילו לבושה ותכשיטיה בכלהו שוי קב"ה סגולות, בגין שכינתא. ובגין דא אתא פרעה לסנדלא מחא ליה עמיה. והכי נמי בכל תכשיטין דילה, בכל תכשיט ותכשיט דהוה נגע ביה, מחי ליה עד דאתפרש מנה ההוא טמא, ואחזר לה לבעלה. ואי בתכשיטין דילה כך, כ"ש מאן דנגע בגופא, ואפילו באצבע דילה. לסטרא דיחודא (במדבר א, נא) והזר הקרב יומת, דקב"ה לא יהיב ליה רשו למקרב גבה, הה"ד (ישעיה מב, ח) אני יי' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן. ובגין דא לא כל שם רע שקול. מרגלים דאפיקו שום ביש על ארעא דישראל מיתו, מאן דאפיק שום ביש על שכינתא כל שכן דלקיין בנשמתהון, דאלין דאפיקו שום ביש על ארעא לקו בגופייהו ומיתת גרמייהו מיתו, אבל מאן דאפיק שום ביש על שכינתא, נשמתא דלהון לקאה. והאי למאן דידע רזא דא ועינוי פתחין, אבל מאן דעינוי סתימין לית ליה עונשא כל כך. ומה דרבנן דמתניתין שוין קמיהו דאתתא אנוסה מותרת לבעלה, ודאי איסור והיתר דמתני' לא ממלל אלא במיליה דב"נ, ואתתא דאיהי מאילנא דעץ הדעת טוב ורע, אבל אתתא דאיהי מאילנא דחיי לאו לה דינא כאלין (דאינן מאילנא דעץ הדעת ט"ר), דההוא דאילנא דחיי צדיק וטוב לו. ובגיניה אתמר (משלי יב, כא) לא יאונה לצדיק כל און, ולא לבת זוגו צדקת. ואוליפנא משרה בביתא דפרעה, דלא הוה ליה רשו למקרב בהדה. ומאן דאיהו צדיק ורע לו, האי דאיהו מאילנא דטוב ורע, דכיון דרע עמיה אין צדיק אשר לא יחטא, בההוא רע בתר דאיהו עמיה. רשע וטוב לו, דאתגבר יצר הרע על יצר טוב, אתמר וטוב לו, טוב איהו תחות רשותיה, ובגין דרע שליט על טוב רשע איהו. דההוא דאתגבר נטיל שמא רשע ורע לו, אל אחר סמאל, ורע לו סם המות דיליה עכו"ם (תהלים לד, כב) תמותת רשע רעה (רמ"ז).

<p>משה שושבינא דמלכא אהרן שושבינא דמטרוניתא ועמהון שבעין ותרין סנהדרין כמנין חסד ומהכא סנהדרי גדולה סנהדרי קטנה מסטרא דשמאלא את המאור הקטן לממשלת הלילה ובג"ד תפארת את המאור הגדול לממשלת היום דאתמר ביה (תהלים מב ט) יומם יצוה יי' חסדו את המאור הקטן לממשלת הלילה ובלילה שירה עמי שיר דלויים ודא יסוד בן ישי חי על האדמה דתקין עשר מיני תהלים בשירה ואיהו צדיק לשמאל את המאור הקטן ודא שכינתא דאתנמילת משמאלא ע"כ</p>	<p>משה שושבין המלך אהרן שושבין המלכה ועמהם שבעים ושנים סנהדרין כמנין חסד ומכאן סנהדרין גדולה סנהדרין קטנה מצד השמאל את המאור הקטן לממשלת הלילה. ומשום זה תפארת את המאור הגדול לממשלת היום שנאמר בו יומם יצוה ה' חסדו את המאור הקטן לממשלת הלילה ובלילה שירה עמי שיר הלויים וזו יסוד בן ישי חי על האדמה שתיקן עשרה מיני תהלים בשירה והוא צדיק לשמאל את המאור הקטן וזו שכינה שנוטלת מהשמאל.</p>
<p>(יתרו כג כבד את אביך וכו')</p>	